

SEMA ASLAN • Kozalak

SEMA ASLAN 1978 Berlin doğumlu. Sosyoloji ve iletişim okudu, gazetecilik yaptı.
Benim Kitaplarım/35 İsim 35 Kütüphane (Doğan Kitap, 2009) isimli bir söyleşi kitabı bulunmaktadır.

İletişim Yayınları 1757 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 242

ISBN-13: 978-975-05-1053-3

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Belce Ünüvar

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Melih Özuysal, “Sokak”

UYGULAMA Nurgül Şimşek

DÜZELTİ Deniz Bozkurt

BASKI ve *CİLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEMA ASLAN

Kozalak

*Az sonra okuyacaklarınız kısmen gerçek,
kısmen hayal ürünüdür.
Aslında her iki ihtimal de doęrudur.
Gece rüyalarında gördüklerimizle
gündüz rüyalarında yaşadıklarımızı
kim ayırabilir birbirinden?*

Birinci Bölüm

*İnsanlığın büyük sırrını ifşa eder gibi
görünmekten kaçınıyorum.*

Yıllar boyu ar ettim, sustum. Şimdi ne edeceğim, bilmiyorum. Mahalleli “Arı satmış, namusu kiraya vermiş,” diyor benim için. Ne satması, ne kirası? Annemle babam iki adım mesafede, kocamın geçmişi aynı sokakta... Başımı kaldırıp bakamıyorum kimselerin yüzüne. Geçer dedim, üstüne düşmezsek, görmezden gelirsek geçer gider dedim. Kimler, neler yaşamıyor şu hayatta değil mi? Zamanı gelince apak çarşafı geriyorlar eskinin üzerine, dikiliyorlar masumların yanına, tıpkı masumlardanmış gibi. Yok, ben de denedim; inkâr edemem. Derdim yokmuş gibi düşünmeye çalıştım ama meylettiğim yolu anlayan konu komşu peşim sıra fırlattı bakışlarını, cık cık'larını. Kocam mı? Derman mı? Yoo, bu dert kocamın değil ki, dermanını o bulsun. Bu dert benim derdim. Çocuğu ben doğurdum, ben yetiştirdim. Kocayı da adam edemedimse, ben edemedim. Dert benim derdim. Yıllardan beridir içimde, kemirip duruyor yüreğimi. İnsan, düş kuruyor. Öyle çok düş kuruyor ki, yürüdüğü yolu unutuyor bazen. Oysa gittiğimiz yol, yol değildi; yönlerin bir önemi kalmamıştı ama düşler, nasıl diyeyim, girizgâh gibiy-

di hayata. İyî düşünelim, iyî olsun derler ya... İyî düşündüm, hep düşündüm, iyice düşündüm ama yine de çıkamadım bu işin içinden. Düşlerim, küçük kurabiyeler gibi dağıldı gitti.

Bazen, yani mahallelinin, gözlerinin önünde oluvereni niyeşe görmezden gelip beni arasına kabul ettiği vakitler, komşu kadınlarla kahve içey, fincanı çevirirdim. Elbette korkardım telvelerin sırrımı açık etmesinden. Ama insan, birileri okusun içini istiyor bazen. Yarın olacakları değil, içimde olup bitenleri görsünler... Anlatamadıklarımı...

Ođlum, gençti – belki çocuktu daha. Bir anne ister mi hiç çocuğunun acısını görmeyi? Doğmasını ben istedim, ben diledim onu. Nasıl oldu da bizim başımıza geldi tüm bunlar, bilmiyorum. İnsan pazarlıkla yaşamıyor, yaşayamıyor elbet. Ama yine de bir adaletsizlik seziyorum. Hayat, yalanmış. Koca bir yalanmış, bu koca hayat. Ben saf mıymışım, kadersiz miymişim yoksa herkese taşıyabileceği yükü veren Allah'ın kendi gücünden habersiz bir kulu muymuşum, bilmiyorum.

Koca bir yalan ve koskoca bir hayat...

* * *

Pencereden bakarken odanın tarçın rengindeki duvarları uzanıyordu iki yanından. Saçları yağ gibi, tek bir teli bile ayrı düşmemiş diğerlerinden. Omuzları geniş, kalçalarına denk. Bir dizini kırmış azıcık, diğeriniyse inatla uzatmış, dümdüz. Bedeninin ağırlığını sağına vermiş, başı sol yanına bakıyor. Dışarısı başak sarısı parlaklığında. İçeride, bir yaz fotoğrafına baktığınızda burnunuza gelen o unutulmaz kokuya çok yakın bir koku var. Biliyorum, içinden Tanrısı'yla konuşuyor şu anda. Sakin, kabullenmiş bir kulu Tanrısı'nın. Kalçaları, bizim evin dışına çıkıp birkaç adım atar atmaz varacağınız taşlı tarlanın üzerindeki üç kayaların ortancasına benziyor şimdi. Onun kadar yuvarlak, onun kadar ağır gö-

rünüyor. Tanrısıyla kavgalı olduğu vakitler – ki, nadiren olur bu, o kalçaları şehrimizi çevreleyen kemerlere benzetim ben; yer yer dökülmüş taşlarıyla sanki her an yıkılacakmış gibi görünen kemerlere. Annem gövdesini tutamaz öyle anlarda, memeleri titrer; omuzları dökülür; başı, ağır saçlarının hatırına durur bedeninin üstünde. Kalçaları da yere doğru meyleder, düzleşir sanki. Tüm bedeni, az sonra akaçağı yeri görmek istercesine yere bakar. Kafasının karışıklığıyla mücadele edecek güçte değildir o; en başından çekmiştir teslim bayrağını. Dünyanın bir derya olduğunu söylemeye kalkmayın; annemin avuçları kabarıp bunu duyunca. (Ellerinin, avuçlarından parmak köklerine doğru bir kabarmayla uyuştuğundan şikâyet ederdi sık sık.)

Çok güzeldi, hatırlıyorum. Üzerinde küçük çiçekler olan bir elbise giyerdi. Belinde, elbisesinin kumaşından ince bir kemer. Yakası, ancak boynunu gösterecek kadar açık olurdu bu elbisenin. Bedenin en güçlü yanı, sivri çenesinin altında uzanan esmer boynuydu. Kaşları yumuşak görünürdü; annem iki gecenin birinde mutlaka badem yağıyla silerdi kaşlarını. Kirpikleri kısa ama kararlıydı; karınca ayakları gibi kıvrık ve iç içe geçmiş... Saçlar, babamın üzerindeki etkisini açıklamaya tek başına yeterdi. Bazen hayalimde annemin saçlarıyla babamı dövdüğünü görürdüm: Bir sağa bir sola çevirirdi başını. Hızlı ve sert hareketlerdi bunlar. Babam, bir sağ bir sol yanağına şaklayan o saçlarla yorgun ve mutlu düşerdi. Annemin mucizesi saçlarıydı. O, Tanrı'nın katından bu dünyaya kendi saçlarını sicim ederek inmiş, ayakları nihayet yere dokunduğunda da kör bir bıçakla evrenin katları arasındaki bağı kesmişti. Mucize burada gizliydi işte: Bıçak kördü ama, annemin saçlarının telleri milimi milimine denkti birbirlerine. Ne yazık, mucizeler hep, tek bir kişiye bahşedilmiş! Annemin güzelliği ve büyüğü bende yoktur.